

POETISK PRAKSIS

BEATEN MEN (PART 1 – 3)

tog
kjem
mørk
natt
far
ventar
son
att
lengst
bak
og`ein
bror
vantar
vantar
vantar
ord
klaka
tuve
torva
hard
skugge av
brør
skugge av
far
to mot ein
og ein
åleine
brotne menn
gjer inga
beine
molda under
alt ein
har
when
you
wish
up on
a star

Jørn Kurt Bergo

Klassekampens diktpalte redigeres av poetene Terje Dragseth og Aasne Linnestå. Vi trykker nye dikt av etablerte såvel som uetablerte forfattere. Bidrag mottas på adressen poetiskpraksis@klassekampen.no.

Gi slipp: Det er en mørk og urovekkende bok Linn Ullmann har skrevet. Men drar hun det i havn?

Et større alvor

Det er ingen enkel historie Linn Ullmann har satt seg fore å fortelle i sin nye roman, «Det dyrebare». Jeg har hatt den med meg i flere dager nå, et par uker er det vel nesten blitt. Det er en så mørk og urovekkende bok, den forteller om en skrekkelig, skrekkelig forbrytelse. Historien folder seg langsomt ut. Handlingstrådene er mange. Fortelleren – svereren, en anelse teatral – svever inn og ut av de ulike karakterenes bevissthet. Drar hun dette i havn?, tenkte jeg etter å ha kommet godt over halvveis. Ikke fordi boka på noe tidspunkt sluttet å bevege meg, men fordi jeg mente å se at forfatterens kamp med materialet etter hvert ble tydeligere. Boka mister ikke akkurat retning, men den blir gradvis mer ufokusert, og slutten virker på meg litt anstrengt. Men jeg synes likevel Ullmann tenker så vart og fint rundt de problemstillingene hun skriver om.

Dette er historien: Sommeren 2008 reiser Jon og Siri med barna Liv og Alma til Mailund, Siris barndomshjem. De har pleid å tilbringe somrene her, men dette året har de også med seg Mille. Hun er 19 år, og skal passe barna. Planen er at Jon, som har skrivesperre, omsider skal få skrevet ferdig boka han har slept meg seg i flere år. Siri vil bare ha noen timer om dagen på restauranten hun driver her. Men det blir komplisert, det hele. Siri irriterer seg over Mille, alt hun sier, alt hun gjør, mens Jon ... Jon er betatt. Det hører med til historien at Jon stadig er utro mot Siri, og at det, til tross for øyeblikk av ømhet, har lagt seg en kulde mellom dem. Denne sommeren fyller Jenny, moren til Siri, 75 år. Under feiringen forsvinner Mille. To år senere blir restene av henne funnet nedgravd i skogen. Jeg kan avsløre dét, fordi det er her,

PÅ GODT OG VONDT: Linn Ullmann.

FOTO: AGNETE BRUN

ROMAN

Linn Ullmann
Det dyrebare
Forlaget Oktober, 400 sider

med funnet av Mille, boka starter.

Dermed har jeg også antydnet at boka tar form som et tilbakeblikk. Det er viktig. For dette med å se seg tilbake, er et motiv som er nedfelt i teksten på en rekke forskjellige måter. Milles forsvinning virker ulikt på dem som står rundt, men alle blir de gående og tenke på sitt eget liv, hva det er, og hva det har vært. Og alle lyver og fortrenger de, enten det

er fordi erindringen bedrar dem, eller fordi historien deres blir lettere å bære, om den bare ser litt annerledes ut. Jeg er imponert over nyansene Ullmann klarer å få fram her. Erindringen bringer kanskje ikke alltid karakterene nærmere sannheten, men hun viser hvordan den likevel skaper en sammenheng i livene deres, og derfor er nødvendig. Samtidig vet denne boka alt om hvor tung vekten av minner kan være, og også om den lettelsen det av og til er å bare kunne si til seg selv: Gi slipp. La det fare. Ikke tenk mer på det.

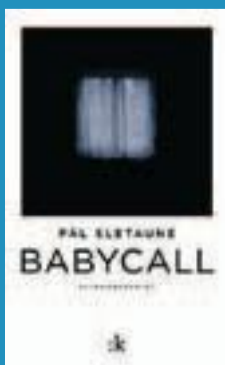
Tidlig i «Det dyrebare» dukker ordet *forbarme* opp. Ullmanns forrige roman heter «Et velsignet barn», den før der igjen bærer tittelen «Nåde». Det er ord som slekter på hverandre, dette, ord med en religiøs gjenklang. Hvor vil hun med det? Jeg tror hun vil inn i et landskap med større alvor, større horisont. Ikke altfor langt ut i årets bok blir man vitne til en samtale

” Jeg er imponert over nyansene hun får fram.

mellom Jon og datteren Alma. Hun er ti år, og tror så innmari på Gud, og spør om ikke også moren og faren gjør det. Jon svarer nei, og fortsetter: «Jeg tror at vi tror på menneskene. [...] På alt vi mennesker får til – både på godt og vondt». Litt senere i boka tenker Siri på den fabelaktige sluttscenen i Woody Allens «Manhattan», hvor Mariel Hemingway, på sitt milde vis, sier til Woody Allen: «You got to learn to have some faith in people». Er kanskje også dét det dyrebare? Troen på folk. Midt i alt det mørke.

Det er min lesning. Skal dere stole på den?

Pål Sletaune *Babycall*

Om filmen: «Det dirrer av sår uhygge når Noomi Rapace viser hvilke eksistensielle muligheter som bor i den psykologiske thrilleren.»

Ingunn Økland, *Aftenposten*

KOLON FORLAG

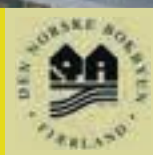
Kaja Schjerven Mollerin
bokmagasinet@klassekampen.no

4 km
bruktboøker

Alle kategoriar

Stadig nye
bøker i
nettbutikken

www.bokbyen.no

Den norske bokbyen, 6848 Fjærland
© 57692210 ✉ post@bokbyen.no